

A kdo jsem já

Hana Zagorová

Dívka s černou flétnou
bloudí ulicí, tóny oknem vlétnou,
tóny tajemné, tóny hladící.

Já tu hudbu slýchám dříve než jdu spát,
sním a nepospíchám,
půlnoc bude bít, flétna bude hrát.

Proč dívka má mou tvář
i chůzi váhavou,
proč kolem ní je zář,
když přikrývám se tmou.

Jak portrét z výstavy
tu dívku dávno znám,
dnes nemá šál
a chybí rám.

Proč dívka má můj hlas,

proč má můj smích i splín
a stejně štíhlý pas
i účes, náruč, klín.

Snad tenhle příběh psal
sám Edgar Allan Poe.
A kdo jsem já?
A kdo jsem já z nás dvou.

Vídám v lesku louží páry milenců,
můra ve mně krouží,
půlnoc bude bít, půlnoc milenců.

Dívka s černou flétnou
dál mě bude hrát,
tóny oknem vlétnou,
já se budu ptát, já se budu ptát.

Proč dívka má mou tvář
i chůzi váhavou,
proč kolem ní je zář,
když přikrývám se tmou.

Jak portrét z výstavy
tu dívku dávno znám,

dnes nemá šál
a chybí rám.

Proč dívka má můj hlas,

proč má můj smích i splín
a stejně štíhlý pas
i účes, náruč, klín.

Snad tenhle příběh psal
sám Edgar Allan Poe.

A kdo jsem já?
A kdo jsem já z nás dvou.

Proč dívka má můj hlas,

proč má můj smích i splín
a stejně štíhlý pas
i účes, náruč, klín.

Snad tenhle příběh psal
sám Edgar Allan Poe.
A kdo jsem já?
A kdo jsem já z nás dvou.